

SIRATÓ

Dél volt:

Elindult föl, lassan a menet.
Az asszonyok elszórtlanodtak,
gyermekük arca felnőtté komolyult
s megöregedtek a férjemberek.
(fájdalom lassú lépései...)
Hatan vitték a koporsót elöl.
Barátjaként szerette mind a hatot.
Vitték.

Jaj nem járhat a halott!

Dél volt:

Az üregbe besütött a nap.
Mikor a koporsót letették
és alája vontak két szál kötelet,
körül futkostak zöld-barna bogarak.
(fájdalom elcsukló szavai...)
Teste a földé. A földbe merült.
Négyszáz, aki eljött mind búcsúzkodott.
Ő nem.

Jaj nem szólhat a halott!

Dél volt:

Rádobbant a rög, az otthoni.
S az első után döngve ezer
göröngy a földből, ahonnét vétetett,
meglódult, zuhogva föléomlani.
(fájdalom kés-élű könnyei...)
S a dombra tett, csüggeteg virágok
között maga maradt az elsiratott.
Csend lett.

Jaj nem sírhat a halott!

Anyádnak ki magzata voltál

— jaj semmi vagy már!

Asszonyodnak jó társa voltál

— jaj semmi vagy már!

Ki gyermekeid nemzője voltál

máris sárrá-porrá omoltál

— jaj semmi vagy már!

Kit szeretve hívtak-becéztek

— jaj holt a neved!

Elárult az élet már téged

— jaj holt a neved!

Fénytelen árnyék szóltan ének

a halál adott nevet néked

— jaj holt a neved!

(Gergő

harminc éves korában

súlyosan megbetegedett.

Utóbb már csak ő reménykedett.

Úgy halt meg.

Rákban.

A kór

tüdejét kezdte ki.

Vizsgálgatták százszor az orvosok.

Aztán lemondtak róla.

S a gyógyulásról beszéltek

neki.

Reggel

légszomjra panaszkodott.

Eszméletét vesztette nemsokára.

Délben felnyitotta a szemét.

Egy óraker elköszönt

mindenkitől.

Fél kettő után már

nem élt.)

Hát elmentél te, meleg mosoly!

Széles melled már beszakadhatott!

Hová tűnt a te patakzó hited?

(néhány véletlen hang a neved...)

Ajtódnak kulcsa-zárja nincsen.

Ajtód bizony nem ajtó többé.

Néhány véletlen hang a neved.

S ímhol, órad a bal karod nélkül;

kesztyűid, elvesztett kezed nélkül.

Szobád, moccanó otltéled nélkül.

(kép amely nem örzi képedet...)

Hideg fémszál lámpád izzója

s kiapadt kút: tétlen a tollad.

Kép, amely nem örzi képedet.

A betegség együtt

született veled.

Sejtjeid között

nőttek föl sejtjei.

Terebélyesedve

készült ellened.

Étető prédaként

rendeltetél neki

jaj te tudatlan!

Már idegen utak

bénító erek

hálóztak át meg át.

Szerveid széthulltak.

s véred méreggá vált

te romló világ.

Alul maradtál

ebben a harcban

jaj te védtelen!

Kitépett szívé

ember-áldozat

ős-mexikói

templomfestményeken.

Korhadnak csontjaid

mint a babyloni

piramis-paloták.

S talán megfejtenek

késő századok

mint titokzatos

hieroglifát

jaj te elveszett!

Hogy elmondassék:

„ő volt az Ember

akit még megölt

a Rák.”

Barátod voltam.
Köszöntelek.

Letiport füveknek
fonnyadásakor;
letört virágok halk
hervadásakor;
lehullott gyümölcsök
rothadásakor
találkozom
ezután csak veled.

S hiábavaló
minden üzenet.

Ütött madaraknak
verdesésekor;
Meglőtt nyúlfiaknak
vinnyogásakor;
halódók utolsó
sóhajtásakor
megláthatod
szememben a szemed.

Barátom voltál.
Köszöntelek.

Kihajt-virágzik-elsárgul az ág.
Nem csiklandozzuk ínyed gyümölcssei.
A város épül-növekszik tovább.
Növését szemed már nem figyeli.
Csapkodnak érvek és ellenérvek.
Te nem hirdetsz már s nem vitatkozol.
Munka fog össze barátot-ellenséget.
Csak téged nem talál sehol.

A festő újabb képei előtt
rád gondol: — hogy már nem lesz rá szavad.
A tanár, kivel együtt tanítottál,
föl-fölemlíti néha igazad.
A költő, kinek verseit szeretted
és őt magát is, gyengébb nélkülöd.
S lám, a kislányod elfelejti már, hogy
haragudtál, ha számárfület
hajtott a könyvben. Mint a meséket is,
amiket csak te mondtál el neki.
Elárvult dolgod mától új gazdát kap.
Szüntelenek az élet körei
s nélkülöd — mégis, véled folytatódnak,
mint az előző estével a nap.
Mert hiányával hat tovább a mában,
ki a tegnaptól kihullt-kimaradt.

Majd újra kihajt-virágzik az ág
és gyümölcsseit is meghozza újra.
S te föloldódsz a vízben-levegőben
és belévegyülsz minden szépbe, újba.
Ott élsz te majd a fiadban, ki felnő,
eszméket hirdet s vitatkozni fog;
megállsz elfáradt asszonyod mögött és
erős vállait gyöngéden átfogod.